

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bohdan Tracz
Sędziowie:	SA Lech Lewicki SA Barbara du Château (sprawozdawca)
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Grzywna

przy udziale Leopolda Piętała prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r.

sprawy **P. B.** oskarżonego z art. 148 § 2 pkt 2 kk w zb. z art. 280 § kk w zw. z art. 11 § 2 kk

W. B. oskarżonego z art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt IV K 45/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. na poczet orzeczonej wobec P. B. kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania również od dnia 31 października 2012 r. do dnia 20 marca 2013 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych - adw. F. P. oraz adw. M. J. – Kancelarie Adwokackie w L. po 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio P. B.

i W. B.;

IV. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1) **P. B.** został oskarżony o to, że:

w dniu 19 lutego 2010 r. w K., woj. (...) działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia T. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dusił gwałtownie wymienionego rękami za szyję, doprowadzając go do stanu bezbronności, a

następnie w mechanizmie dławienia do zgonu, po czym zabrał mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 250 zł

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 2 kk w zb. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

2) **W. B.** został oskarżony o to, że:

w dniu 19 lutego 2010 roku w K., województwa (...), działając w celu utrudnienia postępowania karnego, pomagał sprawcy przestępstwa zabójstwa uniknąć odpowiedzialności karnej poprzez podpalenie w celu zatarcia śladów przestępstwa mieszkania zajmowanego przez T. G. i sprowadził tym samym zdarzenie, które stanowiło zagrożenie dla mienia w wielkich rozmiarach w postaci pożaru,

tj. o czyn z art. 239§1 kk w zb. z art. 163§1 pkt 1 kk.,

Wyrokiem z dnia 31 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie, IV Wydział Karny oskarżonego **P. B.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, który zakwalifikował jako przestępstwo określone w art. 148 § 1 kk w zb. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 26 listopada 2010r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o Policji (Dz. U. Nr 240 z 2010r., poz. 1602) i na podstawie w/w przepisów skazał oskarżonego, przyjmując jako podstawę wymiaru kary art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 26 listopada 2010r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o Policji (Dz. U. Nr 240 z 2010r., poz. 1602) na karę 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu **P. B.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie związany z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem od dnia 21 czerwca 2010 r.. do dnia 31 października 2012r.

W. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który zakwalifikował jako przestępstwo określone w art. 239§1 kk w zb. z art. 163§1 pkt 1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na mocy w/w przepisów skazał oskarżonego, biorąc za podstawę wymiaru kary art. 163§1 pkt 1 kk w zw. z art. 11§3 kk na karę roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu **W. B.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie związany z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem od dnia 31 maja 2010 r.. do dnia 30 maja 2011r.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. P. (Kancelaria Adwokacka w L.) kwotę 2656,80 zł (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego **P. B.** udzieloną z urzędu.

Zwolnił oskarżonych **P. B.** i **W. B.** od uiszczenia opłat, zaś wydatkami obciążył w całości Skarb Państwa.

Od opisanego wyżej wyroku apelacje wnieśli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego **P. B.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego **P. B.** i wyrokowi temu zarzucił:

rażącą niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary poprzez nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd I instancji dyrektyw wskazanych w art. 53 kk, a mianowicie przywiązanie przez Sąd I instancji zbyt małej wagi do okoliczności łagodzących, w szczególności do niekaralności oskarżonego, przyznania się do winy czy okazania przez oskarżonego żalu i skruchy z powodu śmierci pokrzywdzonego.

Wniósł o zmianę powyżej wskazanego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, oscylującym w dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Obrońca oskarżonego **W. B.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej **W. B.**, zarzucając mu:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje: wniesione apelacje jako oczywiście bezzasadne nie podlegały uwzględnieniu. Wobec treści art. 457§2 kpk pisemne motywy zapadłego w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięcia będą odnosić się wyłącznie do apelacji pochodzącej od **obrońcy oskarżonego P. B.**, jako że tylko ta strona złożyła w tym przedmiocie stosowny wniosek.

Skarżący wywodzi, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w rozmiarze 15 lat jest nazbyt surowa i podnosi, że jest to efektem nie dostrzeżenia przez sąd I instancji okoliczności łagodzących w postaci młodego wieku sprawcy, jego przyznania się do winy i wyrażenia skruchy.

Należy zatem podkreślić, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać postawienie skutecznego zarzutu jej rażącej niewspółmierności. Kara tylko wtedy może być uznana za rażąco surową, kiedy, w kontekście wszystkich okoliczności odnoszących się do czynu i osoby sprawcy, nie można jej zaakceptować. Tymczasem ta wymierzona P. B. jawi się jako sprawiedliwa, adekwatna, słowem współmierna.

Oskarżony, z chęci zysku, pozbawił życia znanego mu osobiście, znacznie starszego od siebie, bezbronnoemu mężczyźnie. W momencie gdy ten odmówił mu udzielenia pożyczki przedsięwziął wobec niego agresywne i niebezpieczne w skutkach działania polegające na gwałtownym duszeniu go rękami za szyję i je kontynuował, doprowadzając do zgonu swej ofiary. Realizując powzięty zamiar wykorzystał swą fizyczną przewagę nad pokrzywdzonym, jego kompletne zaskoczenie zaistniała sytuacją, działał szybko, bezwzględnie, nie dając pokrzywdzonemu jakichkolwiek szans na zachowanie życia.

Faktem jest, że pojawiły się u oskarżonego refleksja, skrucha, żal z powodu śmierci pokrzywdzonego i sąd nie wątpi, że są to uczucia szczere, tym niemniej należy zauważyć, że nastąpiło to dopiero w obliczu ujawnienia zbrodni, w obliczu nieuchronności kary. Okoliczności te nie mogą zatem mieć dominującego znaczenia przy jej wymiarze, jak postuluje w apelacji skarżący.

Obrońca eksponuje nadto młody wiek oskarżonego, jego przyznanie się do winy, dotychczasową niekaralność. Rzecz jednak w tym, że te okoliczności zostały przez sąd I instancji dostrzeżone i należyście uwzględnione przy kształtowaniu wysokości kary.

Oskarżony wprawdzie po raz pierwszy postąpił wbrew obowiązującemu porządkowi prawnemu ale popełniona przez niego zbrodnia, bacząc na towarzyszące jej okoliczności (nieodwracalny skutek w postaci zgonu pokrzywdzonego, determinacja, błahy powód) nie pozwalają by orzeczoną karę uznać za niewspółmiernie surową, zwłaszcza w obliczu faktu, że, pokrzywdzony w żaden sposób nie przyczynił się do tak drastycznej eskalacji przemocy ze strony oskarżonego;

P. B. wychował się w rodzinie wydolnej wychowawczo, nie był pozbawiony prawidłowych wzorców zachowania, miał wpływ na pokierowanie swoją drogą życiową. Tymczasem, mimo że jest osobą sprawną intelektualnie, porzucił naukę, nie zdobył zawodu, nie miał sprecyzowanych planów na przyszłość, określonych celów życiowych. W optyce tych okoliczności dotychczasowa niekaralność oskarżonego, jego pozytywna opinia środowiskowa nie mogą być potraktowane, jako okoliczności wyjątkowe, istotne na tyle by uzasadniały ingerencję w rozmiar orzeczonej wobec niego kary. Przeciwnie postawa zgodna z obowiązującym porządkiem prawnym, zasadami współzycia społecznego etyką, moralnością winna stanowić standard, winna cechować każdego dorosłego, sprawnego intelektualnie, bez mankamentów psychicznych, człowieka, a takowym bez wątpienia jest właśnie P. B.. W tych warunkach zarówno młody wiek oskarżonego, jak też jego dotychczasowa niekaralność nie mogą samodzielnie przemawiać za sięgnięciem po karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, o co postuluje w apelacji skarżący.

Te racje wespół z aprobatą dla dokonanej przez sąd i instancji oceny zebranych w sprawie dowodów, racjonalności wyprowadzonych wniosków z tych uznanych za wiarygodne, prawidłowej oceny prawnej zachowania oskarżonego, zdecydowały o uznaniu wywiezionej w sprawie apelacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

W tym stanie rzeczy, jak również wobec braku uchybień o jakich mowa w art. 439 i 440 kpk, Sad Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.